

ВІРУЮ

Шановні наші читачі, дорогі сестри і брати у Христі!

Вітаємо вас із святом Різдва нашого Господа і Спасителя. Хай Вифлеємська зоря завжди буде вашим життєвим путівником, осяваючи шлях до небесних осель. Хай народженому в убогій стаєнці в Вифлеємі Христу ніколи не буде тісно у ваших серцях.

Зичимо вам щастя, добра, міцного здоров'я, радості від життя і всіляких гараздів.

Христос Народився! Славимо Його!

Якщо Бог з нами,
то криза нам не страшна

Ось і настало найсвітліше свято року – Різдво нашого Спасителя. У попередні роки рекламісти подавали нам його в блискучій упаковці «Мерікрістмаса», породженій суспільством необмеженого споживання. Вакханалія на телеекранах і в супермаркетах: купуй, клади свої емоції, час і гроші на вітвар мамони. І за всім цим ми дещо забували про Немовля, народжене в убогому хліву в далекому Вифлеємі. Поет про це сказав так:

*Ще грудень не ступив і на поріг,
Морозів ще не було і в помині,
А Санта Клаус, бізнесу пан-біг,
Уже давно сміється на вітрині.*

*Немов підкова, сива борода,
Вишневий рот, усмішка шельмувата...
Захопив він без бою всі міста
І переміг без жодного солдата.*

*А у крамницях товпиться народ,
Шукаючи дарунків непотрібних.
І я сьогодні записав в блокнот:
«Листівок привітальних – для всіх рідних».*

*О суето сует! О цей шалений світе!
Для чого тратим час і супокій?
Хоч Бог послав нам життєдайне світло,
Та світ кипить у темряві нічній.*

**То сотворім Різдво в своїх серцях,
Живім в любові, наче рідні браття...
І мерзне на пронизливих вітрах
Проста різьба Христового розп'яття.**

Криза, що охопила світ минулого року, вгамувала апетити маркетологів. І зробила скромнішими нас, простих жителів України. Саме в цьому – позитивний бік драматичних подій, що розгортаються на наших очах. Так, усім нам стало важче жити і годувати свої сім'ї. Однак, з другого боку, це нагода по-новому усвідомити, що всі багатства цього світу – марнота. Учора вони були, сьогодні – щезли, випарувалися, як дим.

Але є те, що не залежить від стану нашого гаманця або наявності престижної роботи. Те, що залишиться, навіть якщо всі проблеми світу цього обрушаться на нас. Це спілкування з нашим Господом. Це прощення гріхів. Це любов Бога, яка найяскравіше проявилася саме в дні, коли «так Бог полюбив світ, що послав Свого Сина Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Пригадуючи Різдво Спасителя, ще раз попросимо Духа Святого допомогти нам правильно вибудувати систему цінностей. Покладати свою надію на те, що істинне й вічне. І не надіятися на речі швидкоплинні. Тоді навіть найстрашніша криза нам буде не страшна, бо «якщо Бог за нас, то хто проти нас?» (Рим. 8:31).

Справжнє Різдво

У сиву давнину жив могутній цар, який зі своїм військом нападав на чужі країни, палив міста і села, а їх жителів забирив в полон. Розповідь про свої діяння він звелів вирізати на камені. Відчуваючи наближення смерті, цар наказав збудувати гробницю з масивного каміння і заповів забальзамувати своє тіло, щоб вберегти його від тління.

Однак пам'ять про нього вмерла. Настане день, коли останній камінь його гробниці розсиплеться, і вітер пустині замете піском її слід, наче той цар ніколи і не жив.

Жив у давнину також інший Цар. Він не мав воїнів, не проливав нічої крові і нічого не палив. Він не вирізьблював Свого Імені на камені, але воно живе в серцях людей. Він подавав грішнику руку, освітлював світлом милосердя життя убогих, і, прибитий до хреста, терпів і прощав Своїм ворогам.

Він не будував Собі гробниць, як той перший цар, і все ж у найбільших містах і найменших селах доми, присвячені Йому, своїми куполами вказують на небо. І досі у всьому світі відзначають Святу ніч Його Різдва.

Влада добра сильніша! Вона вища гуркоту канонад світових воєн. Чим жорстокіший і суворіший світ, тим ясніше сяє істина в Особі Ісуса як свідчення Божої любові і Його милосердя. Для стражденного людства Ісус є Надією і Світлом.

Який же справжній зміст Різдва? Ми стоїмо перед великою таїною втілення Божого Сина, таїною, вищою за наше розуміння. Вічний і піднесений Бог, Якого весь всесвіт не може вмістити, стає Людиною

на грішній землі. Бог не в пожираючому вогні Своєї величі, а в вигляді нашого Брата. Вмістити це наш розум не може.

Господь зійшов на землю не у славі і величі, але як Син Людський. Муж скорботи, щоб зазнати наших страждань і терпінь і Тілом Своїм прибити їх на хрест.

В урочистих словах Різдвяного послання: «Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» захована велика й радісна звістка для того, хто її потребує.

Саме сьогодні, коли ти, можливо, змагаєшся під тягарем гріха, убогості, горя і самотності, Бог пропонує тобі унікальний подарунок. Якщо ти приймеш його, з тобою станеться щось незвичайне. Зовні, можливо, нічого й не зміниться, як нічого не змінилося у вифлеємських пастухів, але прийдуть нова сила, нова радість, новий сенс життя; нова ціль осінить тебе, тяжкі й похмурі гори переживань і потрясінь враз щезнуть. І ти відчуєш, що більше не самотній. Що сьогодні, можливо, у найтяжчий день твого життя, для тебе народився Спаситель.

Різдво нагадає всім нам щороку, що Спаситель даний особисто для кожного, а не загалом для всього світу.

Чим же ми можемо віддячити Господу за Його любов? Найперше служінням своєму ближньому. Творімо один одному добро. Шукаймо тих, хто бідний, хворий, нужденний і занапащений, і прагнім таким допомогти. І тим прославиться наш Вічний Бог.

Віруючі люди – це та опора, з допомогою якої можна зупинити аморальність

3 грудня 2008 р. в роботі Комітету єпископів Церкви Християн Віри Євангельської України, що проходив в головній канцелярії Церкви ХВЄ, взяв участь голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі Василь Костицький. Він ознайомив учасників засідання з завданнями, діяльністю та здобутками Комісії. Промову п. Костицького пропонуємо вашій увазі.

У кожної людини своя дорога до Бога. І хоча ми ходимо в різні церкви, усіх нас єднає Бог і єднає думка про майбутнє нашої держави.

Усім давно відомо, що ми, наші діти, рідні і близькі є об'єктами агресії, яка насунулася на нас через інформаційний простір. Як наша Комісія, так і українське суспільство зійшлися в тому, що стан суспільної моралі загрожено національній безпеці, тому що аморальна людина чи аморальні вчинки людей не можуть привести ні до економічного добробуту, ні до єдності людей у суспільстві, ні до міцності держави.

Комісія останніми роками здебільшого займалася питаннями боротьби з порнографією і насильством, які заповнили телебачення, радіо і друковані засоби масової інформації. Ще в полі нашої діяльності – питання протидії використанню реклами для пропаганди алкоголю, куріння, порнографії, сексоманії, питання попередження поширення цієї продукції через Інтернет-клуби і всевітню мережу, питання територіальної цілісності і збереження конституційного ладу, але тільки в частині аморальних проявів.

Розуміємо, що мораль – це і є та система цінностей, в якій поєднується те, що дарував Всевишній, і те, що народ за свою історію нагромадив як увчлення про добро. Ясна річ, держава не може тут втрутитися, але вона повинна цю вищу духовну цінність оберігати від посягання. Тому коли нас звинувачують у намаганнях регулювати мораль, запровадженні цензури, це неправда. Цензура, як ви знаєте, полягає в тому, що держава бере на себе відповідальність попередньо будь-яку про-

дукцію – книжку, газету, телепередачу, радіопередачу перевірити і дати дозвіл на її оприлюднення, на виробництво, на поширення. В Україні цензура заборонена. В умовах демократичного суспільства таке не може робитися.

Наша комісія підготувала проекти змін до 18 законів. І найбільший – проект закону про захист суспільної моралі. Комісія створює відповідну консультативну раду, до якої також запрошуємо вчених і представників Церков, у тому числі й вашої.

Сьогодні в державі спостерігаються дві тенденції. Одна спрямована на посилення кримінальної репресії, і вже розроблено проект закону, який передбачає посилення кримінальної відповідальності за поширення порнографії, за посягання на суспільну мораль. Є й інша тенденція, і я більше схилився до неї. Її ціль – спершу пояснити людині, чому не треба красти, а не одразу рубати їй руку.

Звісно, не лише наша комісія існує в державі. За питання захисту суспільної моралі також відповідають прокуратура, СБУ, МВС, Мініст, яке реєструє засоби масової інформації, Держкомрегі, який співпрацює з релігійними організаціями. За це також відповідають і Національна рада з питань телебачення та радіомовлення, і відповідна комісія при Міністерстві культури, яка дає прокатне свідоцтво на демонстрацію фільмів. Але, виявляється, немає органу, який би координував їхню діяльність. Ми свідки випадків, коли комісія з прокату бере телесеріал, в якому десятки, а то й сотні серій. А в тій комісії лише кілька осіб. Вони переглянули першу і п'яту серії і дали дозвіл на прокат, а потім ми бачимо те, що бачимо.

Немає також органу, який би спеціально відслідковував ситуацію в торгівлі, де маємо непоодинокі випадки, коли продаються дитячі книжки, посібники та зошити, а поруч – еротичні та порнографічні речі. Держспоживстандарт контролює рекламу, але його не цікавить питання моралі. Постанова Кабміну, яка регулює питання реклами, передбачає, що ніхто не в змозі втрутитися в те, що рекламує виробник і як він це подає. І тут постає серйозне питання. Нас починають звинувачувати, що це посягання на свободу слова та демократію. Так, в Україні цензура заборонена, ми маємо свободу слова, свободу підприємницької діяльності. Але в кожній державі є відповідні обмеження і діють комісії на взрєць нашої. Згідно з тією ж Конституцією, підприємці і ЗМІ повинні поважати права, свободи і гідність інших людей і дотримуватись моральних засад суспільства. Тому звинувачувати державу в намаганні запровадити цензуру немає підстави.

Зрештою, держава не має іншого виходу. 51,4% опитаних українців вважа-

ють, що стан захисту суспільної моралі загрожено національній безпеці. Вчені Мічиганського університету США провели дослідження, яке показує, що телебачення несе пряму відповідальність за 10% скоєних злочинів.

А що робиться в Україні? Прокурор Харківської області розповідав, що велика кількість скоєних в області злочинів до деталей повторюють те, що можна бачити на екрані. Злочинність в Україні значно помолодшала: 29% злочинів скоюють 14-16-річні підлітки. Що ми залишаємо нашим дітям? Яку мораль? Соціологічні дослідження показують, що восьмирічна дитина, яка бачить насильство, сама стає схильною до цього, причому у віці до 30 років це проявляється через агресивне ставлення до сім'ї або інших людей. Хочемо ми того чи ні, але наші діти і внуки вже вражені цим агресивним вірусом. Опитування показують, що приблизно 54% дітей готові наслідувати героїв фільмів. А що роблять так звані позитивні герої? Начебто він справедливий і робить добро,

але якими методами? Б'є, вбиває, чинить насильство... І це повторюється кожні 10-15 хв. У результаті 34% дітей в нашій державі вже готові здійснити правопорушення, наслідуючи героя якогось фільму. Тобто ми справді мимоволі наближаємось до критичної межі.

Тому держава, створивши таку Комісію і будучи відповідальною за Конституцію перед громадянським суспільством, хоче зробити те, що може.

Досі наша Комісія діяла лише в Києві. А що робити на периферії, де розвивається кабельна телевізійна мережа і де показують, що хочуть. І навіть в аптеках продають таке, про що соромно й говорити. Тому ми запропонували всім губернаторам створити такого роду комісії в областях. Головою комісії може бути заступник голови адміністрації з гуманітарних питань, а його заступником буде наш представник – ми маємо право на одного представника в кожній області. І можна запросити туди відомих людей в регіоні. Хай на місцях розглядають ці питання, бо ми все не осилимо.

Ми запропонували розглянути на сесіях питання дотримання суспільної моралі і відкрито звернулися до голів обласних рад і до депутатів. У деяких областях вже створені такі комісії, але є дві області, де губернатори відмовляються це зробити.

Ми радимо також створювати консультативні ради, куди можна буде запросити і представників Церков. І ми дуже розраховуємо на вас. Найперше, ми просимо донести Слово Боже до людей і розповісти про те, що держава створила таку комісію і хоче щось зробити, аби підняти моральний рівень суспільства. За тел. **486-17-99** і факсом **486-11-66** ви зможете повідомити про факти прояву аморальності. Ми будемо раді такій співпраці. Наша адреса: **Національна комісія з питань захисту моралі, вул. Пимоненка, 10-а, м. Київ, 04050**. Ми очікуємо, що духовні особи, віруючі люди стануть, у першу чергу, тією опорою, за допомогою якої можна буде повернути цей маятник у зворотній бік.

ЛІСТ ДО РЕДАКЦІЇ

СЕЛО

Життя починається з народження і закінчується вічністю. Село моє починається і закінчується смертю: з усіх сторін світу воно оточене цвинтарями: зі сходу старим, з заходу – новим, з півночі – холерним, а з півдня – могилки. Ціла вулиця так і називається – Могилики.

Смерть топталася і топчеться довкола села та в селі немилосердно. Тільки за минулий важкий високосний рік – 26 похоронів. Як на 200 з хвостиком дворів – це надто багато. За рік десятої частини села не стало. Без війни, без голодомору, без пошестей.

Знайомий священик на проповіді, де було дуже багато людей, сказав: Божа благодать відійшла від нашого народу. Сказав з гіркотою. Він душу вкладав, щоб повернути людей до Господа. Але люди, в основному, приїжджали до священика зіплити тіло. Про душу мало хто думав. Як і про навернення та праведність. То звідки тій благодаті бути? За нерозкаяність, свавілля Бог був позбавив благодаті вибраний народ. Що вже казати про нас, грішних. Залишається дим твій пустий. Жнива смерті в моїх Озерянах. Вмирають молоді, яким жити і жити.

Недавно в селі з ініціативи районної влади відремонтували Будинок культури. Важко збагнути доцільність вкладення коштів у цей ремонт, як і зрозуміти необхідність будівництва такої помпезної споруди у невеликому селі. Буде, хіба що, стояти як пам'ятник партійній безглузді. Адже восьмирічну школу ось-ось закриють: за рік в селі народилася одна дитина. А ще недавно ми сміялися, що в москалів села вмирають. Може, те глузування нам і гикнулося. Бо москаль – він хоч і москаль, але, у першу чергу, – брат у Христі.

Озеряни. Яка мила назва. А стало село калабанею. Нема вже озер. Тільки згадка про них. Висмоктала меліорация, замулила гноївки, знищила байдужість та безгосподарність. 40 озер у селі не стало. Накрили голубі очі неба тротуарним покривалом. То якої благодаті ще чекати від Господа? У селі на 200 дворів відкрили ритуальний магазин. Смерть стала прибутковою справою.

Бог породив Сина, щоб я досита наївся?

ЛЮДИ

Нині люди живуть добрими спогадами та нищівними реаліями. Тільки й чути: інфаркт, інсульт, цироз, туберкульоз, навіть венеричні хвороби завелися. Старенькі доживають, молоді п'ють і гуляють. Колишній директор Будинку культури сказав: я пішов з роботи, бо не було сили дивитися на ту розпусту, що творилася вечорами. Гірше дикунаста. Сьогодні молодь, за великим рахунком, виховують бойовики, порнографія і фільми жажі. Жодної відповідальності або страху вона ні перед ким не відчуває. Де вже там страх Божий.

Старші хлопці живуть нежонаті, ще молоді жінки – незаміжні. Сім'я, як дар Божий і засіб продовження роду, втратила сенс. Коли було останнє весілля – згадати важко. П'ють поголовно і до нестями. Окрім трьох магазинів, сумнівної якості спирт продають ще з десяток так званих точок. Від досвіта до опівночі. Один газда сказав: знайти тверезого працездатного помічника до 11-ї ранку неможливо. Роботи нема. Колгосп розграбували і розпродали дощенту. Поля заростають бур'янами. Пенсіонери обробити їх не можуть, а молоді не мають чим і за що. Земля стала збитковою. А та, котру взяв німецький фермер, уже отруєна. Надія на добрих і справедливих політиків розвіялася, як дим. Депресія. Цього і слід було чекати. Надіяється можна тільки на Бога. І вірити тільки Йому. Але для цього треба повернутися.

ЦЕРКВА

У селі дві церкви: православна і греко-католицька. Перша тулиться у колишньому приміщенні дитячого садка. Аж не віриться, що в селі був колись дитячий садок із дітьми, няньками, кухаркою, вихователькою, завідувачкою.

Католицька церква має капітальний храм, охайно доглянутий знадвору та привабливо оздоблений

всередині. Розмальований пристіл, позолочений іконостас, розпис на стінах, все – як у людей. От тільки людей на літургіях негусто.

Як не парадоксально, але коли церква була у пристосованому приміщенні, а нинішня тільки будувалася, люди відвідували Богослужіння часто. Надіялися: ось збудуємо церкву, і щось зміниться на краще. Збудували – і нічого не змінилось. Жити стало якщо не гірше, то похмурніше. Саме по собі приміщення нічого не змінює, навіть якщо воно було з чистого золота. Змінює тільки віра. По вірі вашій буде дано вам. А яка віра, коли тут із самого відновлення церкви гризлися, хто і скільки вкрав матеріалу з будови, куди і на що пішли гроші з каси, коли на Літургію приходять роздивитися, хто у що одягнений, а після Літургії попліткувати; коли священик 15 хвилин виголошує проповідь і півгодини вмовляє стареньких жінок здавати гроші то на нові двері, то на цемент, то на наддверні дашки, сходи і т. д.

Священики в Озерянах усі приїжджі. Ну і змінюються. У греко-католицькій церкві вже четвертий. Як і його попередники, він ретельно виконує свою роботу. Але новою євангелізацією, до якої так ревно закликав своїх отців попередній папа, чомусь не пахне.

СВЯТА

Що таке Різдво? 12 страв на столі, калачі, свічка, жмутик жита в куті хати, сіно під столом, де я, малий, маю мекати, бекати, кукурікати. Вранці бігати від хати до хати: дайте, дядьку, п'ятака. Під вечір дивитися, як підпилий вертеп лупцює бідолашного жиди і веде мені смерть до хати. То мій Бог, Отець, Творець неба і землі, всього видимого і невидимого Духом Святим породив Свого Сина, щоб я досита наївся, перетворився на барана і радів, як знухаються над жидом? Породив, щоб зустріти п'ятьма літрами самогону, аби я потім замерж у кучугури?

Чи породив, щоб сказати, що ти – людина, образ

Божий, храм Духа Святого! У яслях твій Спаситель і Відкупитель! Вклонися Йому і подякуй.

Ніхто ніколи мені цього не казав. Я був засліплений обрядовими та кухонними клопотами, як та Марта. Тоді як Богові треба тільки одного – бути з Ним, чути Його, вірити Йому.

Сьогодні в селі обряди зазнали жакливого девальвації, усе зводиться, в основному, до гучної гостини і чарки. Ісусові там місця нема. А без Бога ми, законо-мірно, самознищуємося.

Подумати тільки: апостол Андрій Первозванний прийшов на Київські гори, аби навчити нас робити людям збитки і знімати чужі хвіртки.

НАВЕРНЕННЯ

Протестантів у селі небагато, їх можна перерахувати на пальцях. Є п'ятидесятники, євангелісти. Їх називають одним словом: віруючі. У зміст цього слова вкладають негативний відтінок – люди другого сорту. Хоча насправді це дуже добродішні, вчливі та привітні люди. Але так уже склалося – сектанти. Насправді до пуття ніхто і поняття не має, що таке секта, як, коли і звідки виник протестантизм. Скажи комусь, що якщо не протестанти, католики і досі читали би Біблію латинською мовою, а православні – церковнослов'янською або, як висловився один російський православний священик, – церковно-китайською мовою.

Серед євангелістів є дуже цікавий хлопець – Михайло Соф'як. У десять років він залишився круглим сиротою. Виховувала його тітка, але більше – вулиця. Попав під поганий вплив сумнівних товаришів, словом, котівся у прірву. І тут його запросили в дім молитви на зібрання. Помалу він почав розуміти, що є грішне, від диявола, життя, а є життя в Господі. Односельці потихеньку глузували з нього, але Михайло твердо стояв на дорозі навернення. Покаявся, прийняв водне хрещення. Сьогодні він чудовий проповідник, спілкується з багатьма людьми в селі, Слово Боже постійно в нього на устах. Ходяче Євангеліє. От якщо всі священики так служили Господеві. А ще я думаю, що Богіві потрібен не той, хто перманентно кається і знову грішить. Богіві потрібен той, хто навернувся і ходить в одязі праведності.

Василь ГРИГОРЧУК.
с. Озеряни Тлумачького р-ну.

ПРО ОКУЛЬТИЗМ

І ПРОПОВІДІ

Михайло Паночко

«Не звертайтеся до духів померлих та до ворожбитів, і не доводьте себе до опоганення ними. Я Господь, Бог ваш!» (Лев. 19:31).

«А душа, що звертається до померлих духів та до чарівників, щоб блудити за ними, то Я зверну Своє лице проти тієї душі і винищу того з-посеред народу його» (Лев. 20:6).

«А чоловік або жінка, коли будуть вони викликати духа мерців або ворожити, будуть конче забиті, камінням закидають їх, кров їхня на них!» (Лев. 20:27).

Дуже гострою і хвилюючою постає сьогодні ця проблема. Хто б міг подумати якихось 20 років тому, коли ми жили при радянській системі, що настане час – і в відкритий спосіб, через телебачення та інші ЗМІ людей навчатимуть ворожити. Це дуже недобра ознака. Це ознака останніх часів.

Ми жили в системі, яка відкидала Бога, не визнавала ні Бога, ні диявола, зате визнавала себе, свої ідеали і свої святині. І ось із однієї крайності, наслідки якої ми поминаємо ще й досі, люди впали в іншу крайність. Замість того, щоб у час свободи шукати стежок здорового розуму, шукати істини, звернутися до свого Творця, люди кидаються в інші тенета, заплутуються в них і заподіюють шкоду своїй власній душі.

Людина за своєю природою – допитлива істота, їй завжди хочеться заглянути за ширму, по той бік. Ми так створені, і Біблія дозволяє нам заглянути туди, але правильним чином. Сьогодні все більше і більше люди кидаються в окультизм, чаклунство, ворожбитство, спиритизм. Я хочу попередити, що Біблія виступає категорично проти цих явищ. Це величезний гріх проти Бога. Було б добре, аби у всіх Церквах забили на сполох, підняли тривогу і пояснювали б людям, що ворожбитство у всіх проявах – це великий гріх. І заняття ним обов'язково відіб'ється в нашому житті.

За такі сеанси сатана бере дуже дорого, причому бере не грішми. Він хоче, щоб ми заплатили за це своєю душею. І чим глибше нас затягне в ці тенета, тим міцніше лукавий стискає своїми лапами душу, яка хоче заглянути в цей темний світ. Духовний світ реальний, про це сповістив Ісус. Він приніс нам правду з неба і відкрив очі на духовний світ. Але духовний світ має два полюси: є Божою стороною, де панують правда, мир і любов, а є темна сторона гріха, смерті, прокляття і вічних мук.

Ми стоїмо посередині, і перед нами вибір, куди схилити своє серце. Сатана обманним шляхом тягне нас до себе, натомість Ісус ніколи не маніпулював людством. Він ніколи не тиснув на людську думку, Він тільки кликав з любов'ю, як батько чекав блудного сина, як мама очікує свого дитя.

Господь дуже хоче, щоб ми прийшли до Нього. Він дасть нам правильний погляд на духовні речі, скаже, що нам корисно, а що ні. А ворожбитство, чаклунство і всякі окульти речі – це образа для вічного Бога. За це обов'язково буде покарання.

Я застерігаю вас, друзі: не жартайте з такими речами, бо ці жарти відіб'ються не тільки на вас, це прокляття матиме вплив на всі ваші покоління.

Господь говорив через пророка Осію: «Погиє народ Мій за те, що не має знання: тому, що знання ти відкинув, відкину й тебе, щоб не був ти для Мене священиком. А тому, що забув ти Закон свого Бога, забуду синів твоїх й Я!» (Ос. 4:6).

Ми не виправдаємося перед Богом тим, що чогось не знали. Коли ми хочемо керувати автомобілем, то повинні пройти курс навчання, нам спершу влаштують іспит, а вже потім нададуть право керувати автомобілем. Бо інакше ми будемо потенційними вбивцями на дорозі: як не когось вб'ємо, то самі загинемо. Так само і в духовному світі: не знаючи броду, не ліймо в воду.

Зробімо крок назустріч Ісусу, і Він захистить нас від всякого окультизму, покаже нам Свою любов, Своє багатство і Свої чудеса. І відкриє перед нами прекрасну картину нашого майбутнього!

І МИЛОСЕРДЯ

Від чого залежить різдвяний настрій

Звідки взятися різдвяному настрою? Відповідь на це питання дала сценка, яку поставили вихованцям профліцею м. Щастя Луганської області співробітники Луганського християнського центру «Посланець» при церкві християн віри євангельської. Близько сотні дітей-сиріт отримали різдвяні подарунки від віруючих з Німеччини. У святковій програмі звучали пісні, вірші, особисті свідчення про те, що дають близькі взаємини з Ісусом Христом.

Християни намагалися донести знедоленим дітям, що різдвяний настрій залежить не від подарунків і друзів, а від Того, Чие народження ми відзначаємо, і від стосунків з Ним. Наприкінці програми проповідник Сергій Городянський розповів про те, як Ісус змінив його життя, і запросив усіх охочих до молитви. Близько половини присутніх згодилися молитися, щоб Ісус прийшов і в їхню долю.

Заступник директора ліцею з навчально-виховної роботи Інна Остапенко зазначила, що візити віруючих дуже позитивно впливають на вихованців ліцею. «Моральні цінності, які пропагує християнська віра, необхідні всім, а тим більше цим дітям», – сказала вона.

Олександр ГРИЗУНОВ.

Чинімо добро

Біблія вчить, що той, хто чинить добро ближньому, чинить добро душі своїй і дає Господу в позику. Отже, допомагаючи ближньому, людина на-самперед допомагає собі. Намагання знайти істинне задоволення і щастя в багатстві чи владі не завершуються успіхом. Тільки дбаючи про інших, людина стає по-справжньому щасливою (Пс. 40).

Завжди мають потребу в благодійності люди соціально незахищені. В Україні це, відповідно до Святого Письма, у першу чергу, сироти та вдови. Сюди ж треба віднести і людей із обмеженими фізичними можливостями та людей похилого віку. Писання вчить

допомагати таким людям (Як. 1:27).

Любов Божа спонукує нас служити і людям, які залежні від алкоголю чи наркотиків, ув'язненим та представникам інших груп ризику. Їм потрібна особлива увага та опіка в намаганні повернутися до здорового життя в сім'ї та суспільстві. Слава Богу, багатьох з них (понад 30%) це вдається.

У Новому році можливостей для такої праці не поменшає – було б тільки якомога більше людей, готових служити Богові у цій сфері. Тож долучайтеся до справи, яка до вподоби Богові.

Рустам ФАТУЛЛАЄВ.

Завідувач відділу соціального служіння Церкви Християн Віри Євангельської України.

Яке твоє бажання

І ПРОПОВІДІ

Микола Синюк

«Не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9).

На перший погляд, основна думка цього тексту полягає в тому, що Бог хоче, щоб усі покалися у своїх гріхах. І це справді так є. Але нашу увагу я пропоную зосередити на іншому. Апостол Павло каже: «Бог не хоче». Виявляється, є речі, яким Бог особливо противиться, з якими в Нього, образно кажучи, ведеться війна. І біда тій людині, яка хоче для себе того, чому противиться Бог. А також благо і щастя тій людині, плани і наміри якої відповідають планам і намірам Божим.

Але чого бажає Бог? Що таке бажання? Бажання – це наше прагнення до здійснення чогось. У давнину говорили, що бажання – це батько думки. Виявляється, навіть для того, щоб думати, потрібне бажання. Усяка справа, зла чи добра, розпочинається з бажання. Людина задумується, починає планувати, бажає це зробити, а потім здійснює в реальному житті.

Узагальнено можна сказати так: усе починається з бажання. Інколи все бажанням і закінчується. Ми бажаємо добра своїм ближнім, бажаємо бути добрими і корисними, однак часто на цьому все і закінчується, практичних кроків немає. Недарма кажуть, що дорога до пекла вимощена добрими намірами.

Щоб нам краще зрозуміти цю думку, наведу кілька біблійних прикладів. І згадаймо спершу історію царя Соломона. Це була людина, яка в молодому віці посіла царський престол, побачила великі можливості і в піднесенні почуттів принесла Господу понад тисячу жертв. «У Гів'оні з'явився Господь до Соломона в нічному сні. І Бог сказав: Прости, що Я маю дати тобі!» (1 Цар. 3:5).

Уявіть на мить, що ви чуєте цей голос: «Прости чого хочеш!». Для Бога обмежень немає, Він може дати все. І

юний цар просить у Бога мудрості.

«І сказав Бог до нього: За те, що просив ти цю річ, а не просив для себе днів довгих та багатства, і не просив душ ворогів своїх, а просив собі розуму, щоб уміти судити, то ось зроблю Я за словом твоїм, ось Я даю тобі серце мудре та розумне, так що такого, як ти, не було перед тобою й не встане такий, як ти, по тобі» (1 Цар. 3:11-12).

Інший чоловік, на ім'я Йов, який мав великий авторитет, славу, багатство, сім'ю, друзів, мудрість, в один день втрачає все. Не стало багатства, дітей, авторитету, всього, що супроводжувало його до цього часу. Більше того, не стало й здоров'я. Що в цій ситуації може бажати людина, що можна говорити перед Богом в такому стані? Йов не просить, щоб Бог повернув йому втрачене, він каже: «Я бажаю, щоб зі мною говорив Бог».

Ще один епізод зі Слова Божого говорить про бажання. «А як був день народження Ірода, танцювала посеред гостей дочка Іродіядина та й Іродові догодила. Тому під присягою він обіцявся їй дати, чого тільки попросить вона. А вона, за намовою матері своєї: Дай мені, проказала, отут на полумиску голову Івана Хрестителя!..» (Мт. 14:6-8). Таким було бажання цієї розбещеної дівчини, і воно було здійснене.

Ми з вами створені за образом і подобою Божою. І якщо ми чогось прагнемо, то наш Творець також має Свої бажання. Зі Слова Божого можна дізнатися, чого бажає Господь. Апостол Петро каже: «Не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття».

Я досліджував відповідні тексти Божого Слова, і всі вони наголошують, що Боже бажання полягає в тому, щоб усі люди прийшли до покаяння, до пізнання правди, щоб усі люди спаслися. Цього бажає Бог. «Так бо

Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Хто б ти не був, можливо, ти вважаєш себе великим грішником, нікому не потрібним, – пам'ятай, що в коло Божих інтересів входить твоя безсмертна душа. Бог не бажає смерті жодного грішника. Через пророка Єзекиїла Він промовляє: «Скажи їм Як живий Я, говорить Господь Бог, не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити! Наверніться, наверніться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати, доме Ізраїлів?» (Єз. 33:11).

Це слово сьогодні звернене до тебе. Бог бажає спасти тебе, але для цього потрібне і твоє бажання. Бог не бажає твоєю волю захоплювати Своєю всемогутністю. Він ніколи не діятиме у твоєму житті без твоєї згоди, і так буде до того часу, поки ти не визнаєш, що не спроможний сам розв'язати свої проблеми і не покличеш Його на допомогу.

Твій крок до нього – це твоє щире покаяння. Якщо ти робиш цей крок, то цим самим ти входиш у всеосяжний план Божий.

Хай допоможе тобі Господь зробити цей крок! Він бажає, щоб ти став новою людиною у Христі Ісусі. Прийми Його спасіння вірою через своє щире каяття!

У Вінниці вперше відбулася виставка християнської книги

Різдвяна виставка-ярмарок християнської книги збрала 17 видавництв, з продукцією яких ознайомилися майже тисяча вінничан. Захід проходив у Будинку офіцерів. Запрошення на його відвідини отримали всі церкви міста та області.

Протягом двох ярмаркових днів можна було придбати християнську літературу з календарями, листівками, значками, аудіо- та відеопродукцією, сувеніри з біблійними написами та різноманітні аксесуари.

Директор одеського видавництва «Богомисля» Євген Жаботинський розповів: «У мене виникла ідея провести регіональні виставки по Україні в рамках Асоціації християнських видавництв. Одним із регіонів було запропоновано Вінницю, бо тут немає відповідних магазинів, натомість багато віруючих, діють великі та потужні церкви... Навесні така виставка пройде у східному регіоні, – у Донецьку або Макіївці».

За інформацією організаторів

– Асоціації християнських видавців України, II Різдвяна виставка-ярмарок християнської книги пройде у Вінниці в грудні 2009 року.

Тютюн та алкоголь більше не рекламуються в Україні

будь-яку інформацію рекламного характеру у вигляді дикторського тексту або звукового супроводу про спонсора – виробника алкогольних напоїв, подавати його ім'я (назву) або подавати знак для товарів і послуг спонсорів.

Окрім того, забороняється зовнішня реклама тютюнових виробів і алкогольних напоїв, реклама знаків для товарів і послуг, інших об'єктів права інтелектуальної власності, під якими випускаються тютюнові вироби і алкогольні напої. Забороняється така реклама і на транспорті.

РІСУ.

ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ

До кімнати увірвалася Оленка. Її обличчя було червоне від гніву й образи:

— Все! Я їм покажу! Я знаю, хто це!

Потім погрози був таким бурхливим, що мама не одразу зважилася зупинити дочку. Вона навіть розгубилася на мить. А потім, зібравшись з думками, доторкнулася до плеча розгніваної дівчинки:

— Розповідай, що трапилось.

Буря змінилася сльозами. Плачучи, Оленка розповіла, що в школі хтось вилив на її стілець клей. Вона сіла на стілець, і нові джинси відразу приклеїлися до стільця і до тіла. На тілі залишилася ранка — штани вона відірвала разом зі шкірою. Дівчинка плакала і від болю, і від того, що зіпсовані джинси, і від образи й приниження, які довелося пережити.

Мама якось заспокоїла дочку. А вночі роздумувала над тим, що трапилось. Вона розуміла, що в усі часи діти були схильні до пустощів. Але цього разу пустощі були жорстокими. Як допомогти своїй дівчинці? Сьогодні вона побачила в очах Оленки гнів, що переходив у лють і бажання помсти. Це страшно. Жорстокість завжди породжує жорстокість. Що затаїться в цьому ображеному серденьку? Як вилікувати донечку тепер від цього гніву і помсти?

Найперше, що спало на думку, — це забрати Оленку із класу, а може, і з школи, де не склалися стосунки з однолітками. Але перше рішення завжди викликане емоціями, а отже, як правило, воно хибне. І мама почала думати спокійно і зосереджено. Звичайно, до школи Оленка завтра не піде. А що далі?

— Боже, дай мудрості, як правильно вчинити. Підкажи, яке рішення єдино правильне, — подумки просила мама.

Ранок приніс заспокоєння і надію. Адже насправді не існує невіршених си-

туацій. А що, коли спробувати допомогти всім однокласникам стати добрішими?

І мама пішла до школи. Там уже всі знали про випадок з Оленкою і навіть здогадувались, хто це міг зробити. Сам винуватець мовчав і не збирався навіть вибачатися. Усі чекали звичної реакції: обурення і докорів. Але мама не збиралася ні з ким сваритися. Їй хотілося побачити дітей із класу, поговорити з ними.

Вона дуже хвилювалася. Навчити любити можна тільки серцем, сповненим любові. Як полюбити кривдників? Лицемірство не сприймуть. А де взятися любові? А їй щиро хотілося любити цих хлопчиків і дівчаток, які навряд чи усвідомлювали, що творили. Вона зайшла до класу. Підлітки зустріли її насторожено. Стояла незвична тиша. Усі чекали викриття і осуду. А мама тихо сказала:

— Я сьогодні розповім вам про любов, — почала вона.

У дитячих очах відбився подив.

— Але спочатку скажіть, чи люблять вас ваші батьки?

Хто ствердно хитнув головою, хто викрикнув «так», але всі були твердо переконані, що їх люблять.

— Я не можу повірити в це, постарайтеся мене переконати в цьому.

На якусь мить діти розгубилися. Видно було, що любов батьків для них природна і не може піддаватися сумніву. Потім вони докумекали і почали перераховувати ті вчинки батьків, через які виявлялася любов.

— Так, правильно. Ми оцінюємо глибину почуттів за ставленням, за вчинками. А тепер згадайте, де виявилася ваша

любов до батьків. А може, ви не вмієте любити? Чи любите зовсім мало?

Напевне, вперше за свої дитячі роки хлопчики і дівчатка усвідомлено подивилися на свої вчинки. Хто знає, що сплигло у їхній пам'яті. Але вони притихли і схилили голови. А мама продовжувала:

— Одна дівчинка дуже хотіла, щоб її любили, але сама не могла ні від чого відмовитися заради іншого, не могла та й не хотіла. Звичайно, одержувати легше, ніж віддавати. Вона вийшла заміж. Але в сім'ї не може бути так, щоб один весь час віддавав, а інший цим користувався. Вона тільки брала. Звичайно, це нікому не сподобається. І шлюбу розпався. На руках залишилася донечка. Вона спробувала ще раз. Знову невдача. А причина все та ж. На руках тепер двоє дітей. Навіть дітям вона не змогла подарувати свою любов. Не вміла, а може, й не хотіла. І діти стали непотрібними. Вона залишала дітей в одному запущеному будинку, де господарі були п'яницями і часто місяцями не появлялися вдома. Дівчинці було шість років, а її братику — півтора. Маленька дівчинка не покинула свого братика, доглядала його, як могла. Навіть намагалася зварити суп на старій електроплитці. Не знаю, як довго вони були самі. Але якось у двір забігла чужа велика собака і побігла до маленького хлопчика. Дівчинка, побачивши, що братик у небезпеці, кинулась наперейми. Собака звалила дівчинку і почала її кусати. Відчайдушний крик почули сусіди і кинулися на допомогу. Наякнану і покусану дівчинку разом з її

братиком відправили до лікарні. Чотири місяці прожили діти в лікарні, а їх мама жодного разу до них не прийшла. Там, у лікарні, я і знайшла їх. Так, діти, я розповіла вам про Оленку. Вона мені не рідна. Але я дуже люблю її. І тепер ви розумієте, чому вона така залякана і замкнута. Вона не винна в тому, що з нею трапилось. Кожний поганий вчинок залишає глибокий слід. Інколи потрібні роки, щоб затягнулися душевні рани. Мені дуже хочеться допомогти їй стати веселою і відвертою, хочеться, щоб у неї було багато друзів. Я не думаю, щоб ви хотіли зла, коли придумали розлити клей. Хто-небудь із вас хотів би, щоб і з ним вчинили так само?

Діти схилили голови. Дехто крадькома витирив сльози. Оленчин кривдник хотів злитися з партою і стати невидимим. Його обличчя поблідло, руки міцно стискали край парти. Здавалося, що він зараз підведеться і попросить вибачення. Але він не підвівся. Забрало відваги. Усі, хто хоч якось був причетний до цього, сиділи, втягнувши голови в плечі.

Мама дивилася на притихлих дітей і раптом зрозуміла, що її серце сповнене любов'ю до них усіх. Якимсь внутрішнім зором вона побачила, що відбувається в серцях підлітків. Вони не вороги її дочки, вони обов'язково стануть друзями. Мама продовжувала:

— А якщо у вашому серденьку зараз народилося добро, бережіть його все своє життя. Воно обов'язково буде допомагати вам, — вона якусь мить помовчала і продовжила:

— Приходьте до нас в гості, ми будемо дуже раді.

Мама попрощалася з дітьми і вийшла із класу. За спиною стояла незвична тиша. І лише її кроки відлунували в коридорі.

Минуло кілька днів. І якось Оленка повернулася зі школи з цілою зграйкою дівчат. Вони принесли цукерки, печиво і влаштували гамірне веселе чаювання. Потім співали, розповідали веселі історії. Оленка була щасливою чи не вперше за багато часу. Вона була зігріта любов'ю і увагою. А в очах гостей мама побачила те особливе почуття, що виростає потім в справжню любов, яка творить мир.

Тетяна ЖУГАНОВА.

ДУМКА

У кожної людини чи сім'ї бувають ситуації, які здаються безнадійними. І в нашому прагматичному світі, де люди надіються переважно на власні зусилля, інколи дуже важко зупинитися і глянути догори, звідки ми, християни, повинні очікувати допомоги і сидіти спокійно, коли навколо вирує неспокій.

Не сприйміть мої слова як заклик до бездіяльності. Людина повинна працювати, чогось добиватися, чогось хотіти, без цього життя не має смислу. Але, окрім того, вона повинна навчитися помічати миттєвості, коли їй потрібно уповільнити крок і дати можливість Богу втрутитися в її життя. Про те, як Господь навчав цього нашу сім'ю, я і хочу розповісти.

Тоді ми якраз купили квартиру, для чого й позичили досить значну, як на той час, суму. І незабаром частину цих грошей ми повинні були повернути. Прибутків нам вистачало лише для того, щоб так-сяк прогосподуватися. Окрім того, за кілька місяців повинна була народитися друга дитина. Я думаю, багатьом молодим українським сім'ям ця ситуація знайома. Не знаю, що робите ви в такі періоди, але ми запанікували.

Чи молилися ми? Так. Чи вірили, що Бог вирішить цю проблему? Вірили. Але сидіти спокійно й очікувати — це було понад сили. Чоловік почав активно шукати кращу роботу. І ось йому запропонували високооплачувану роботу в іншому місті. Не довго думаючи, він зателефонував до працедавця і погодився поїхати туди. Неспокій, який і до того сповновав моє серце, став ще сильнішим і буквально паралізував мене. І тоді я нарешті зупинилася, взяла Біблію і впала на коліна. Я не могла навіть слова промовити, не було тоді слів у моєму серці, я просто стояла на колінах і плакала, а потім на вмання розгорнула Біблію і прочитала слова з Книги пророка Ісаї: «Бо так промовляв Господь, Бог, Святий Ізраїлів: Коли ви навернетесь та спочинете, то врятовані будете, сила вам буде в утишенні та в сподіванні».

Ці слова стали відкриттям для мене. Увечері я спробувала поділитися цим з

Навчися мовчати

«Підійми ж на нас, Господи, світло Свого лиця! Ти даєш більшу радість у серці моїм, ніж у них, як помножилося їхнє збіжжя та їхнє вино молоде. У спокої я ляжу і засну, бо Ти, Господи, єдиний даєш мені жити безпечно!» (Пс. 4:7-9).

чоловіком, але відчула, що він просто не сприймає того, що йому кажу. Він готовий був їхати, і всі його думки були спрямовані на це. І хоч я відчувала, що він повинен залишатися вдома, чомусь не наполягала на цьому. Ми пішли шляхом Ізраїльтян — стали шукати спасіння в «Єгипті», хоч і знали, яким неспостійним і підступним він може бути. «А Єгипет — його поміч марна та пуста, — говорив Господь, — тому то Я кликнув на тебе: ... сидіти спокійно!» Та ви не хотіли і казали: «Оні, бо на конях втечемо», тому то втікати ви будете, «На баских ми поїдемо», тому стануть баскими погоничі ваші» (Іс. 30:1, 2, 7, 15-16).

Ізраїльтяни поклалися на баских коней, шукали швидкого вирішення своїх проблем, і Господь сказав їм, що не втечуть вони від своїх проблем, тому що чим баскішими будуть їх коні, тим швидшими будуть і ті, хто їх переслідує. «Горе тим, що в Єгипет по поміч ідуть, що на коней спираються і на колесниці надію свою покладають — вони бо численні! та на верхівці — бо вони дуже сильні! але на Святого Ізраїлевого не дивляться, і до Господа не звертаються! А Єгипет — не Бог, а людина, а коні їхні — тіло, не дух: як простягне Господь Свою руку, то спіткнеться помагач, впаде і підпомаганий, і разом вони всі погинуть!» (Іс. 31:1, 3).

Ізраїльтяни не повірили в це, як не повірили й ми. Чоловік взяв усі гроші, які були в нас. Їх вистачило на квиток і на те, щоб деякий час прожити, поки він не отримає зарплату. Але коли він приїхав туди, виявилось, що його обманули. Ця робота була далеко не високооплачуваною. І в кінцевому підсумку ми втратили навіть те, що мали. «І проте Господь буде чекати, щоб помилувати вас, і тому Він підійметься, щоб милосердя вчинити над

вами. Бо Господь — то Бог правосуддя: блаженні всі ті, хто надію на Нього кладе!», — говорить Ісаї, звертаючись до тих ізраїльтян, які шукали захисту в Єгипті. Тому зрозуміло, що я сприйняла це як слова Господа до мого серця і втрату пережила досить спокійно, адже придбали ми тоді щось значно більше — розуміння того, що повинні сидіти спокійно тоді, коли здається, що всі проти тебе.

Як наслідок (ці слова можуть комусь видатися парадоксальними, тому що логічно пояснити те, що сталося, я не можу), наше життя змінилось на краще. Ми досить швидко віддали гроші, які заборгували, потім майже без доплати обміняли свою квартиру на більшу. І ті, хто спостерігав за цим збоку, часто казали: «О, як вам пощастило!». Але лише ми знаємо цінну свого «щастя»: знаємо, як тяжко інколи залишатися в тривожному Єрусалимі (коли є спокуса втекти в спокійний Єгипет) і очікувати, поки у твоє життя прийде Господь і виконає Свою обітницю: «Бо ти, о народе в Сіоні, що в Єрусалимі сидиш, плакати — не будеш ти плакати: милостивим поправді Він буде до тебе на голос благання твого, і як почує його, відповідь Він тобі!» (Іс. 30:19).

Тому Єгипет — не вихід, яким би спокійним він нам не здавався. Можливо, ми не маємо стільки матеріальних статків, як ті, що залишаються в Єгипті, але ми маємо значно більше — надійне сховище і міцну опору в Господі, до Котрого я не раз звертаюсь словами із Давидового псалма: «Ти даєш більшу радість у серці моїм, ніж у них, як помножилося їхнє збіжжя та їхнє вино молоде. У спокої я ляжу і засну, бо Ти, Господи, єдиний даєш мені жити безпечно!» (Пс. 4:8-9).

А. Н.

КУРІННЯ: гріх чи просто звичка?

Біблія ніде прямо не згадує про куріння. І все ж є кілька розділів, які однозначно стосуються цього. По-перше, Біблія рекомендує не дозволяти нашим тілам бути підвладними будь-чому. І стверджує: «Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12). Немає сумнівів у тому, що куріння — це серйозна залежність. Далі говориться: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло — то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19-20).

Куріння, безперечно, шкодить вашому здоров'ю. Доведено, що куріння вражає легені і дуже часто — серце. Чи можна розглядати куріння «корисним» (1 Кор. 6:12)? Чи можна говорити про те, що куріння — це «прославлення Бога в тілі своєму» (1 Кор. 6:20)? Чи може людина курити «на Божу славу» (1 Кор. 10:31)? Ми впевнені в тому, що відповідь на всі ці три запитання однозначна — «ні». А тому віримо, що куріння — це гріх, і його аж ніяк не повинні практикувати всі ті, хто вважає себе християнином, тобто послідовником Христа.

Дехто заперечує цю думку, апелюючи до того факту, що багато людей вживають нездорову їжу, і це така сама залежність, яка так само шкідливо впливає на їх тіло. Скажімо, багато людей так безнадійно залежні від кофеїну, що просто не можуть нормально функціонувати без ранкового горнятка кави.

Навіть якщо це і правда, то хіба це виправдовує куріння? Наша точка зору така: християни повинні уникати обжерливості і надмірно шкідливої їжі. На жаль, деякі християни часто лицеміряють, осуджуючи один гріх і в той же час дозволяючи собі інший. Але, знову ж таки, це не сприяє прославленню Господа через куріння.

Стверджуючи, що куріння є гріхом, ми не заявляємо, однак, що курці не можуть бути спасенні. Куріння прощається так само, як і будь-які інші гріхи (1 Ів. 1:9), якщо людина покається в цьому і твердо вирішить більше не грішити.

Куріння — це гріх, від якого ми повинні позбутися і який, з Божою допомогою, мусимо перемогти.

ВІРУЮ

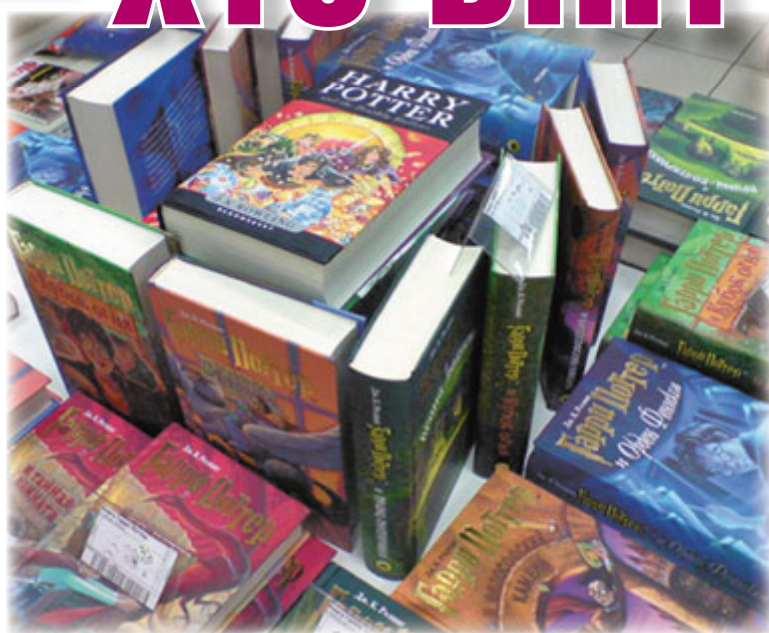
Гаррі Поттер — хто він?

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО ТЕМИ

Кожен літературний жанр має свої закони. Головний герой будь-якої народної чи авторської казки — людина. Так, вона може одержати чарівний атрибут або надприродну якість, але лише на певний період. І головне не це, а особисті якості героя, за які він, власне, і буває нагороджений чарівними дарами.

Героїня казки «Гуси-лебеді» не могла скористатися чарами, поки її свавілля не змінилося пошлухом. Не хотіла дівчина зірвати яблука, щоб полегшити яблуні гілки, ніхто їй допомогати не збирався. Виправилась — одержала допомогу. Навіть фантастичні персонажі казок: витесаний з поліна Буратіно, хлопчик-цибулина Чіпполіно, Незнайко, Карлсон — і ті не чарівники.

Це не випадково. Казка створює модель світу, а світ (у всякому разі, християнським) не повинні управляти маги і чародії. Таке важливе місце відведене людині в казках не просто так. Оскільки казка відіграє величезну виховну роль, дуже важливо, з ким отождено себе дитина, на кого вона рівняється, кого хоче наслідувати.

Звісно, усі діти хоча б інколи мріють про чарівну паличку, але в казках вони насамперед співчувають не чарівникам, а головному героєві, тому принципово важливо, ким він буде: людиною чи чарівником.

У «Гаррі Поттері» все шкереберть. Головний герой — чарівник, мало не всі інші персонажі — теж. Люди фігурують десь на узбіччі як істоти, нижчі від магів. Їх навіть людьми не називають, здебільшого — простаками, простецькими, маглами.

Дуже цікаве в цьому зв'язку використання слова «простак». В українській культурі воно має виражене позитивне забарвлення. Це щира людина з дитячим чистим серцем, насправді мудра, але мудрість ця «не від віку цього». Такі люди зустрічаються серед монахів, мандрівників, юродивих. У контексті «Гаррі Поттера» слово «простак» дискредитується принизливим ставленням до людей.

Ось лише один приклад: «Містер Візлі (добрий чарівник. — Авт.) за вечерею сажив Гаррі поруч з собою і засипав питаннями про життя простаків. Особливо його хвилювали електричні прилади і робота поштової служби. «Ти ба! — здивувався він, почувши від Гаррі про телефон. — Скільки ж всього вони навидумували! А що ще їм, бідним, залишається робити без магії!».

Поміркуємо...

Гаррі — не видуманий персонаж. Багато моментів із біографії Поттера запозичені з біографії Алістера Кроулі — кумира сатаністів, одного з «батьків» та ідеологів «церкви сатани». Гаррі Поттер, як і Кроулі, почав захоплюватися магією, коли йому йшов 11-й рік. Розвиток хлопчика у спілкуванні з ворожбами, духами і душами мертвих — це і є історія розвитку і становлення людини, яка потім написала не один посібник із сатанізму. Що це? Збіг, випадковість? До речі, Джоан Роулінг у своїх книгах використовує ті самі терміни і висловлювання, що й Алістер Кроулі у своїх «працях».

Ідеолог сатанізму мріяв про те, щоб кожна дитина вважала магію і ворожіння таким же звичайним щоденним заняттям, як сніданок, обід і вечеря. Схоже, що з допомогою Гаррі Поттера мрія одержимого чоловіка стає все ближчою до реальності.

Ще одна деталь. Гаррі носить на чолі відмітку — шрам у вигляді блискавки або стилізованої літери S. Цей знак символізує руйнівну силу. У поганській міфології блискавка служила зброєю Зевса. Сатаністи використовують цей знак для одержання влади над іншими людьми. Цей самий знак використовували нацисти СС. І, на жаль, цей самий знак, названий «руйнівником», малюють сьогодні на своїх чолах діти, на-

проект прискіпливо оцінюють інвестори на предмет ризику. У цьому випадку ступінь ризику, як ви розумієте, був вкрай високий. Але й ціна питання — теж. Коли на карту поставлена можливість підкорити свідомість величезної кількості дітей на планеті, жодних грошей не пожалієш. Адже той, хто заволодіє чужою свідомістю, отримає і політичне панування. А це дає в руки і потрібні економічні важелі. Так що, безумовно, гра варта свічок.

Практична магія

Першими жертвами бестселера стали 20 новосибірських учнів, доправлених в лікарню в тяжкому стані через отруєння мідним купоросом. Отруїли їх восьмикласники, натхненні «гарною, доброю казкою». На перерві вони підійшли до четвертокласників і дали їм ємність, сказавши, що в ній чарівний напій, зроблений за рецептом Гаррі Поттера.

Ви коли-небудь чули, щоб діти робили

щось таке під впливом дитячих казок? Наприклад, «Аліси в країні Чудес», «Чарівника Смарагдового міста», «Котигорошка», книг Андерсена?

Звичайно, учні 8-го класу не плутали те, що відбувається в книзі, з реальністю. І даючи молодшим мідний купорос, вкрадений в хімічному кабінеті (герої «Поттера», до речі, дуже часто крадуть, що теж не є зразковою педагогікою), прекрасно розуміли, що це чарівне зілля — особливо небезпечна отрута. Виходячи з формальної логіки, книги про Гаррі Поттера не назвеш справжніми підручниками чаклунства. Але, начитавшись їх, новосибірські школярі заразилися такою веселою жорстокістю, що самі захмеліли від зілля чорного гумору, коли принизити, завдати болю і навіть умертвити — це «прикольно». І хто підраховував, скільки таких школярів по всьому світу?

А ті, кого отруїли? Їх реакція насторожує ще більше. Адже їм вже 10 років, а не п'ять, і їх було аж 20! Уявляєте, ніхто з них не засумнівався, усі довірливо випили «чарівний напій». Причому повірили не авторитетному дорослому — мамі чи вчительці, а дітям, ледь старшим за них. Отже, книга справила на них воістину гіпнотичне враження, а не просто сподобалася, не просто захопила. В їх головах, всупереч твердженням експертів, якраз переплуталися вигадка і реальність. Мрія про чарівництво, що живе в кожній дитині, була розігріта книгою про маленьких всемогутніх чарівників до пристрасної спраги, і своєчасно запропонований для

її втамування мідний купорос не злякав, тому що пристрасть заглушила здоровий глузд. І не тільки здоровий глузд, а й інстинкт самозбереження.

Коли це усвідомлюєш, стають смішними аргументи захисників книги: мовляв, для магичних сумішей «Гаррі Поттера» потрібні ріг єдиного, чарівна паличка, пір'їні фенікса. А оскільки в природі їх не існує, не варто турбуватися. Але це все одно, що твердити, буцімто сучасна господиня не зможе приготувати борщ за дореволюційною кухонною книгою Олени Молоховець, оскільки серед інгредієнтів, що входять до рецепту, перераховуються спаржа і каперси. Практика свідчить, що

заборонив зберігати книги про Гаррі Поттера у своїй бібліотеці.

Одна з найбільших компаній — Entertainer, що контролює мережу магазинів дитячих іграшок у Великобританії, заборонила появу на своїх полицях товарів із зображенням Гаррі Поттера. Один із власників компанії Гері Грант підрахував, що, можливо, він втратить прибуток в розмірі близько 500 тисяч фунтів, але предмет його неспокою — те неконтрольоване становище, в яке потрапляють діти.

Книги про Гаррі Поттера піддаються найжорстокішій критиці, як свідчить «Центр Спілки американських бібліотек за свободу думки».

Це солодке слово — свобода

Залишився ще один аргумент захисників книги — там нічого поганого про християнство не говориться, а чарівники з відьмами, додамо від себе, навіть святкують Різдво і дарують один одному різдвяні подарунки. Але й у порножурналах, як правило, нічого поганого про християнство не мовиться. Там взагалі інша тематика, інша спрямованість. Навіщо голос піднімати? Вас що, зачіпали? Будете виступати — дограєтесь. Виросте ціла армія сексуальних маньяків. І винні тут будуть не порнодавці, а проста людська логіка: якщо мені «Плейбой» подобається, а християни — проти, значить, щось у тих християн не те... Не зрозуміло тільки, чому це названо «простою людською логікою». Вона якась химерна, якщо не сказати, крива.

Читаючи ці рядки, хтось, напевне, подумав: але що ж робити, якщо дітям ті книги справді подобаються? У дитини, яка перебуває в стадії активного пізнання світу, ще не розроблена оціночна шкала. Вона, дивлячись на мухомор, тягне руку до нового і яскравого, не знаючи, що це отрута. Дорослий теж може опинитися в такій ситуації, але значно рідше. І йому це значно менше можна пробачити, особливо якщо він батько, тобто особа відповідальна. Мало що може подобатися дітям: вибухівка, наркотики... Не треба кривити душою: уся справа тут в системі цінностей дорослих. Чомусь батьки не роздумують, забороняти чи ні, коли маленька дитина поривається стати на підвіконня відчиненого вікна чи тягнеться до коробки з ліками. Не роздумують, бо таке зацікавлення дитини сприймають як безсумнівну небезпеку, безперечне зло. І не варто себе виправдовувати тим, що одна річ — тріпотік, а інша — 11-12-річний школяр, майже підліток. Ці діти ще повністю залежать від батьків, хоча, звичайно, справитися з ними буває важче, ніж з малюками. Особливо якщо довго потакати їх свавіллям. Але, не бажаючи «зв'язуватися» і псувати собі нерви, ми прирікаємо себе в майбутньому на значно затяжніші, важчі бої.

Найменше, до чого приводить дітей Гаррі Поттер, — захоплення магією і ідолопоклонство. Гірше, якщо вони приймуть у свій розум теорію сили і досягнення бажань будь-якою ціною. Ще гірше — прийняття смерті як наступної пригоди. Ви хотіли би цього для своєї дитини? Вирішувати вам!

«Слово життя».

Цікаве й слово «магли», яке вигадала авторка. Воно містить і нагадування про те, що люди не володіють магією (mageless), і, фактично звинувачує людство в суцільній наркоманії, оскільки «muggle» на жаргоні означає «маріхуана». Окрім того, слово «mug» в Англії означає дурня, якого дуже легко обвести навколо пальця, а дієслово «to mug» перекладається українською мовою як «розбійний напад». Взагалі, куди не кинь — всюди клин. Важко уявити собі, що, називаючи людей такими словами, їх хотіли похвалити.

Таким чином, основне існування чарівних персонажів в класичній казці тут грубо порушене. Але це ще нічого. Головний герой — не просто чарівник, а всесильний

слідуючи Гаррі Поттера.

А тепер поміркуємо: чому твори значно знаменитіших авторів, не порівнюваних з Роулінг за рівнем літератури, ніколи не розходилися світом з такою фантастичною швидкістю? Як трапилося, що книги нікому не відомої домогосподарки, зовсім не розкрученого автора, виявилися перекладеними протягом кількох років на 47 (!) мов і видані загальним накладом у 116 мільйонів (!) примірників? Звідки така купа грошей, які необхідно було витратити на шалену мегарекламу у світовому масштабі? Імперія Гаррі Поттера побудована відразу, як у казках зводився за одну ніч палац.

Але ми дорослі люди і не повинні плутати казку з реальністю. Будь-який

Реакція

Спілка педагогів і університетських професорів Англії, беручи до уваги зміст популярних книг Дж. К. Роулінг, закликала батьків і педагогів бути уважними. Спілка педагогів уже давно висловлює стурбованість тим, що діти займаються окультизмом дослідами. Генеральний секретар Спілки педагогів Пітер Сміт підкреслює: «Діти повинні бути захищені від маргінальних впливів окультизму. Їх треба відповідальним і позитивним чином навчити безпеки подорожів у невідоме. Прем'єра фільму про Гаррі Поттера призвела до появи нового покоління, що відкрило для себе світ магії... Усе більше дітей проводять час на самоті в Інтернеті в пошуках сатаністських сайтів, і ми непокоїмося, чому ніхто це не контролює...»

Один навчальний заклад в Англії — початкова школа St. Maru's в Четтемі

Чому Бог допускає звірства? Чому Бог не зробить так, щоб не було війни? Ці запитання буквально висіли в повітрі під час двох світових війн. Тепер, коли у світі знову згущуються зловісні хмари, запитання на вірець: чому Бог допускає війни, що день прийдешній нам готує і чим все це закінчиться стають головною проблемою нашого часу. Усе інше відходить на задній план.

Відповідь 3.

Тому, що людство відкидає спасіння через віру в Христа

Ще в Едемському саду Господь сказав сатані: «Я покладаю ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (1 М. 3:15). Ворожнеча увійшла у світ як наслідок гріхопадіння прабатьків. Ця ворожнеча почалася в сім'ї Адама і Єви: Каїн став вбивцею, Авель — мучеником; перший — у владі Вельзевула, другий — спадкоємець вічної слави. Такі ж чіткі контрасти ми спостерігаємо і в нащадків Адама: у сім'ї Авраама — Ісак та Ізмаїл: у сім'ї Ісака — Ісав і Яків; у сім'ї Якова — Йосип і його брати. Можна навести багато інших прикладів, які показують, як протягом всієї історії людства червоною ниткою проходять представники «насіння жінки» і «насіння змія» і як два ці табори ведуть постійну війну між собою.

Після першої на землі відвертої «війни», перших похоронів і перших материнських сліз Бог втішив наших прабатьків: послав їм Сифа. Єва «сина... породила. І назвала ім'я йому: Сиф, бо «Бог дав мені інше насіння за Авеля, що забив його Каїн» (1 М. 4:25). Сатана, очевидно, думав, що коли розправиться з Авелем, численне потомство піде від його старшого брата і в найкоротший час заселить землю «каїнами». Але він не знав планів Божих.

Для спасіння роду людського Господь закликав Авраама і сказав: «Станеш ти батьком багатьох народів...» Що це означало?

Апостол Павло так пояснює цю обітницю Божу: «А обітници дані були Авраамові й Насінню його. Не говориться: «і насінням», як про багатьох, але як про одного: «і Насінню твоєму», яке є Христос» (Гал. 3:16).

Згідно з Божими обітницями і пророцтвами, Христу належало прийти у світ, щоб визволити нас від сатани. «Насіння жінки» повинно було «зітерти» сатані голову. Бог виконав цю обітницю: «Як настало ж виповнення, Бог послав Свого Сина, що родився від жони... в подоби гріховного тіла, і за гріх осудив гріх у тілі, щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом» (Гал. 4, Рим. 8).

Втілення Христа, або Боговтілення, змінило русло людської історії. У Христі Бог зробив абсолютно все для спасіння роду людського, у Христі Бог відкрив нам Своє Батьківське любляче серце і показав нашу повну духовну неспроможність і вічну загибель, що загрожує нам. Він допоміг людині проникнути в таємницю світового зла і великий смисл продовження роду людського. Голгофськими стражданнями Він заплавав наш безмірний борг перед Богом. Через наше покаяння Він відродив нас до життя вічного, через Духа Святого Він посвятив нас у глибокий смисл віри, відкрив нам призначення Своєї Церкви — вісники благодатного спасіння і дав нам світлу надію вічного блаженства.

Але «хто повірив тому, що почув був від нас?». По всій землі їхній голос пішов, і їхні слова в кінці світу» (Рим. 10:18). Спасіння вірою в Христа як єдину дорогу до визволення від влади сатани не прийняте, а зневажене. Відкинувши Христа, людство опинилося в глухому куті.

Звичайно, довготерпіння Боже ще не вичерпалося і «милосердя Його до нас обновлюється кожного ранку». Христос і сьогодні продовжує кликати людей до покаяння, але не завжди так буде, бо: «Кінець же всьому наблизився»... «Князь світу цього буде вигнаний звідси»... «А Бог миру потопче незабаром сатану під наші ноги». Ось-ось настане суд Божий, «день Господній... великий та славний», після чого одні підуть на муку

Відповідь 5. Тому, що люди відкинули спасіння Христове.

В усьому всесвіті діють тільки дві сили: сила любові, спрямована на добро, взаємне служіння, і сила насильства, спрямована на порушення

«затмарює розум»... Людей, народжених «в тілі», він спонукає «виконувати бажання тіла і похоті»; людей, «що противляться Богові» і «зневажають істину», сатана примушує «жити за волею князя, що панує в повітрі». Відмовившись «наслідувати Бога», люди, непомітно для самих себе, уподібнюються до диявола. Замість того, щоб відродитися і стати новими людьми, «дітьми улюбленими», вони вперто за-

жець Наполеона при Ватерлоо головнокомандуючий англо-португальськими військами лорд Веллінгтон сказав: «Якби ви побачили один день битви, ви молились би все своє життя, що залишилося, благаючи Бога про те, щоб цей жах ніколи не повторився».

Це було сказано про битву 150-річної давності, а що вже казати про битви Першої чи Другої світових війн? Що казати про Хіросіму і Нагасакі? Хто інший, окрім сатани, надихав людину на таку злу справу? Зрозуміло стає, чому людська душа не може погодитися з такими звірствами, не може знайти їм жодного виправдання. Відомо, що льотчик, який скинув атомну бомбу на Хіросіму, збожеволів. Величезною також була кількість солдатів, які в битвах Другої світової війни втратили розум і повернулися додому душевнохворими. А скільки тих, хто все життя потім почувався злочинцем, не міг забути страшних картин вбивств і не міг «замолити» свій гріх перед Богом? Людина не створена для вбивства. Розповідають про одного кулеметника, який сидів задумано після бою. «Про що задумався?» — запитав його товариш. «Про те, що я багатьох залишив після останнього бою вдовами і сиротами, — відповів кулеметник і додав. — А Христос вчив нас бути братами!».

Тяжка драма в житті матерів виражена у відомому вірші Некрасова:

**Збагнувши жахи всі війни,
При кожній новій жертві бою
Не жаль ні друга, ні жони,
Навіть не жаль мені героя...**

**Бо що?! Утішиться жона,
І друга краший друг забуде.
Та в світі є одна душа,
Що пам'ятати завше буде!**

**У лицемірстві наших днів,
Брехні, і підлості, і прозі
Одні лиш в світі підгледів
Святі і найщиріші сльози —**

**То сльози матерів проліті!..
Своїх дітей їм не забути,
Що впали на кривавім полі,
Як не підняти вже ніколи
Вербі плакучій свої віти...**

Один із математиків підрахував, що втрати людських життів у війнах, що велися в історії людства, сягають 45 мільярдів душ, що у кілька разів перевищує нинішнє населення земної кулі. Багато залишилися скаліченими, опустошеними.

Підрахувавши гроші, витрачені на «головні» війни, цей же математик сказав: «Дайте мені золоту, яке народи світу витратили на війни, і я придбаю в особисту власність кожний квадратний метр землі на земній кулі. Я роздам цю землю всім, хто нині живе на планеті, і кожний здивується, побачивши себе великим землевласником. У мене вистачить також коштів для того, щоб кожній людині побудувати палац, одягнути всіх у царські шати, забезпечити на все життя їжею, паливом і всім необхідним. На кожному пагорбку я також побудую школи і в усіх поселеннях — університети. Нарешті, в усіх місцях земної кулі я зведу для людей світлі, затишні доми молитви, в яких будуть проповідувати про любов нашого Небесного Отця, навчаючи, як жити по-братськи і як безперервно славити Бога».

Чи можна вважати таку заяву нереальною, якщо коштів на один повітряний винищувач чи атомний підводний човен досить, щоб забезпечити стандартними будинками вісім тисяч осіб, якщо 70% всього національного доходу кожної країни витрачається на національну оборону? Вартість літаків, кораблів, балістичних ракет і т. ін. сягає астрономічних цифр.

Але найстрашніше в усьому цьому — не жахливі наслідки війни, яких зазнали люди в минулому, а те, що люди не винесли з них корисних уроків. Люди, що не так давно оголосили війну поза законом, сьогодні готові почати її знову.

**Далі буде.
Початок у №12 (119) за 2008 р.**

Чому Бог допускає війни?

«Тому зробив ти нерозумно, бо відтепер будуть у тебе війни!» (2 Хр. 16:9).

вічну, а інші — у вічне життя.

Знаючи, що «час короткий» і час розплати близький, сатана готується до вирішального бою. Замінюючи одну «систему» іншою, він бачить тепер своє «спасіння» в здійсненні ідеї «світового панування». Згідно з пророцтвом Святого Писання, панування це настане з приходом антихриста. Але й ця остання ставка сатани буде програна.

Відповідь 4.

Тому, що людство живе без Бога

Уся трагедія сатанинського задуму полягає в тому, що, відриваючи людину від Бога, сатана приводить її до таких глибин морального падіння, до яких тільки безбожна людина здатна докотитися.

Сатана хотів довести Богові і людям, як і нині намагаються довести це безбожники-атеїсти, що бути «високим за духом» цілком можна і без віри, і без Бога. Але внаслідок здійснення планів сатани психічні лікарні, тюрми, виправні установи переповнені, утворилися численні групи, партії і коаліції, які ворогують, воюють і вбивають один одного; гріх примножується, поширюється і поглиблюється. І це ми бачимо у вдосконаленні способів ведення війн, які починалися з боїв кулаками, камінням, палицями, потім — стрілами, вогнепальною зброєю, далекобійними гарматами, а тепер — ракетами, здатними вразити противника в будь-якій точці земної кулі.

Зростання гріха помітне і в характері самої людини. А втім, вічна загибель людини зумовлена не «грубим» проявом гріха. Людина гине не тому, що стала «жахливим» грішником, а тому, що вона, одного разу згрішивши, назавжди зробилася «нечистою», спалуженою, а отже, і не спроможною спілкуватися з Богом. Для того, щоб згубити людину, треба тільки роз'єднати її з Богом, а це досягається будь-яким видом гріха: і відверто огидним, і судячи по-людськи, привабливим.

Зайве додавати, що головна мета сатани — «вбити і згубити» і що ця мета досягається не лише «варварськими», а й найбільш витонченими, «науковими» методами.

чужих прав, захоплення чужого майна, експлуатацію чужої праці, позбавлення свободи і т. ін. Силою любові користується Бог, силою насильства — сатана.

Сатана — майстер на будь-які підробки, але підробити любов він не може, а без любові в людей не може бути миру. Замість любові у нього ненависть, «пошук свого», гордість, розбещеність, всюдозволеність тощо.

Усі ці руйнівні почуття і мотиви успадковані від Адама. Вони приводять до війни. Зло, що вселилося в людину, виявилось сильнішим за неї. Воно зробило людину духовним паралітиком, який лежить «у злі». «Весь світ лежить у злі», незалежно від того, діляться народи чи об'єднуються, воюють чи живуть в мирі, сплять люди в монашій келії чи в розкішному готелі, визнають Бога чи заперечують Його. Люди високоморальні, як Никодим, і люди з жахливим минулим, як самарянка, однаковою мірою потребують зміни своєї грішної натури.

Бог послав Христа, апостолів і Церкву до людей, що гинуть у гріху, розсіяні по всьому світу, саме для того, щоб відродити їх серця до нового життя і зробити їх співучасниками Божого ества — людьми святими; «відкрити їм очі, щоб вони навернулись від темряви в світло», але люди, які «темряву більш полюбили, як світло», відкинули спасіння в Христі.

Відчужуючи наших прабатьків від Бога, сатана обіцяв їм, що вони будуть як боги. Цієї обіцянки він не виконав. Бог, споконвічний і всеосяжний, не обмежений часом, дав сатані і людині вдосталь часу для того, щоб вони переконалися у своїй гордині, своєму безсиллі і неправоті. Людина повірила сатані і упродовж шести тисяч років прагнула досягнути «блаженного» життя під керівництвом сатани.

Відповідь 6.

Тому, що сатана все ще тримає світ у своїй владі

Сатана все ще «засліплює уми» людей світу цього, «опановує волю»,

лишаються «синами спротиву», через яких сатана діє і яких використовує для досягнення своїх цілей. Вони — його «сини» і «дочки», як сказав Христос: «Ваш батько — диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете» (Ів. 8:44).

Влада сатани веде «до руйнування, а не до творення», до загибелі, а не до спасіння. Влада сатани — «влада пекла і смерті», від яких Христос відкупив нас, віруючих. Він посилав нас до людей «відкрити їм очі, щоб вони навернулись від темряви в світло та від сатанинської влади до Бога, щоб вірою... отримати їм дарування гріхів і долю з освяченими» (Ос. 13, Дії 26:18, Кол. 1).

Коли Церква буде забрана від землі і сатана отримає владу над людьми світу цього, буде «побита... третина людей від... огню, і від диму, і від сірки...» (Об. 9:18). Ця кара Божа впаде на світ раптово, будь-якої миті. Хто не знає того, що сатана вже приготував все необхідне для цього знищення? Вже нині лідери народів з гордістю заявляють, що винайшли бомбу, яка в 250 разів потужніша за бомбу, скинуту на Хіросіму, і що бомби ці заготовлені у великій кількості. «Мудрість краща від зброї військової, але один грішник погубить багато добра...», — говорить Еклезіяст (Екл. 9:18).

Важливо пам'ятати, що слово «грішник» у грецькому оригіналі означає «той хто промахнувся», «той, що прораховувався». Хто буде цей «грішник»? Сатана не має недостатку у відданих виконавцях його волі. Таким «губителем» може виявитися будь-який правитель-маньяк, що втратить здатність тверезо мислити.

Відповідь 7.

Не підлягає сумніву, що війна — не Боже діло і навіть не людське, а на всі сто відсотків — діло сатанинське

Війна ніяк не в'яжеться з тверезим розумом людини і докорінно суперечить усім її інтересам. Знаменитий перемо-

ВІРУЮ

«Чайлд-фрі» — чи варто?

Недавно, блукаючи всесвітньою павутиною, я наткнулася на цікавий сайт руху «чайлд-фрі» (з англійської буквально — вільні від дітей). Цей громадський рух охоплює велику кількість людей в усьому світі, в основному — жителів Західної Європи.

Фактично, своїм життєвим кредо вони обирають егоїзм. Звичайно, на перший погляд, це не так вже й погано — жити тільки для себе, але поступово наше суспільство стає все більше й більше егоїстичним, і, на мою думку, рух «чайлд-фрі» — це лише один, але, можливо, найяскравіший вияв егоїзму. Ті, які відважуються народити тільки одну дитину, за великим рахунком, також егоїсти. Ось наочний приклад: я працюю в жіночому колективі, де з 18 жінок тільки одна має двоє дітей, інколи їй навіть доводиться зустрічатися з насмішками колег. Ви можете заперечити — у нас не вистачає коштів, житлової площі і т. д. Усе так, але згадаймо, що наші діди і бабусі жили в селлах, де в одному будинку, не найбільшому за розміром, могла жити сім'я з п'яти-шести осіб.

Звичайно, з того часу багато що змінилося, підвищилися загальні стандарти життя. Ніхто й не говорить про те, щоб усі ставали матерями-героїнями, але

чому багато хто сприймає народження другої дитини як подвиг? А про третю чи четверту годі й говорити. До тих, хто має більше трьох дітей, багато хто ставиться як до недалеких, нерозумних або нещасних людей. Мало хто нині сприймає багатодітну сім'ю як ідеал. За обов'язком служби мені не раз доводилось писати матеріали про багатодітні сім'ї, мої колеги в таких випадках захоплювалися матерями і батьками великого сімейства, але аж ніяк не прагнули наслідувати їх.

Різке скорочення кількості дітей в сім'ях почалося на початку 90-х, після розвалу СРСР. І винні тут не лише економічні і політичні потрясіння, хоча й

вони відіграли свою істотну роль. Багато в чому причиною стало споживацьке й егоїстичне ставлення до життя, яке прийшло разом із західною культурою (не зрозумійте мене неправильно, я не проти західної культури, адже там є чимало позитивних моментів). З усіх боків посипались заклики жити для себе, думати тільки про себе і т. д. Звичайно, про себе думати треба, не можна звершувати трудові подвиги на шкоду своєму здоров'ю, не варто також класти своє життя на вівтар турботи про велику рідню, забуваючи про власні потреби. Адже ніхто не говорить про перегини.

Але що виходить? Люди хочуть бути вільними від дітей і будь-яких обов'язків. У підсумку населення скорочується, стрімко нарастають соціальні проблеми. Я кажу тут не тільки про пенсійне забезпечення чи стрімке старіння населення. Основні проблеми в іншому — егоїстичне життя веде до самознищення, адже людина створена, щоб спілкуватися, щоб вкладати себе в дітей, бути потрібною комусь. Але, добровільно відмовившись від радості батьківства чи материнства, людина починає жити неприродним життям. Сьогодні багато психологів вже

кричать про те, що західне суспільство, та й наше, яке невпинно йде цим же шляхом, задихається від егоїзму, власної непотрібності, самотньої старості. І ситуація з кожним роком загострюється.

Бог, створюючи людину, доручив їй плодитися, розмножуватися, наповнювати землю і панувати над нею. У тому була Божя воля, щоб у сім'ях появилися діти, а батьки передавали їм любов і мудрість. Порушуючи цей порядок, людство крокує шляхом саморуйнування і, врешті-решт, вимирання.

Наталя ІВАНОВА.

НЛО

Повідомлення про зустріч землян з візитерами з інших світів залишаються черговою темою засобів масової інформації. А ефект гостроти нехочовому товару надають чергові «сенсаційні» свідчення «очевидців».

Є люди, щиро переконані в тому, що представники інопланетних цивілізацій прилітають на землю, як на роботу. Вони не тільки самі в це вірять, але намагаються повернути у свою віру інших. До речі, у героя культового серіалу «Секретні матеріали» Фокса Малдера — фаната НЛО в кабінеті висить плакат: зависла літаюча тарілка і текст: «Хочу вірити».

У цих словах і виражена суть такого феномена, як НЛО. Люди хочуть побачити неопізнаний літаючий об'єкт — і якщо бажання досить сильне, а психіка невірноважена, вони цей об'єкт «побачать». Деякі «активісти руху» вступають в контакт з інопланетянами, а інших, що особливо просунулися на шляху своєї віри, інопланетяни «завозять» на свої планети, щоб після серії болючих дослідів і стирання пам'яті повернути назад.

До кінця XX століття уфологія перетворилася на свого роду релігію. В її основі, як і в основі будь-якої релігії, лежить фактор віри. Але якщо в релігії віра спрямована до Бога, тут вона знаходить своє завершення... в літаючій тарілці.

Людина не може поклонятися тому, кого вважає нижчим за себе (або рівним собі) і за ким не визнає виняткових можливостей, якими сама не володіє. Інопланетяни в цьому сенсі дають сто очок наперед будь-якому земному претенденту на посаду об'єкта для поклоніння. Більше того, вони відкривають найширші можливості для польотів найбільш розбещеній фантазії. А ще зручні тим, що не подадуть до суду за наклеп, що завдає шкоди доброму імені і репутації. Тому про інопланетян, на відміну від землян, можна говорити що завгодно.

Однак коли релігії, навіть якщо вони, на противагу християнству, не стурбовані спасінням людських душ, містять морально-етичні норми і висувають своїм прихильникам певні вимоги щодо відповідності цим нормам, з гуманоїдами все значно простіше. Єдина вимога (яку встановили самі ж «віруючі») — вірити. Якщо сам ніколи не стикався з прибульцями, вір у те, що є такі, які не тільки зустрічалися, а й перебувають з ними в шлюбних стосунках. (Як про це привселюдно заявила колись гостя телешоу «Велике прання»).

Кожна релігія повинна мати своє святе письмо. У християн таким є Біблія — Слово Боже; воно виходить від Бога, а записали його люди, натхненні Духом Святим. Біблія — Боже об'явлення, тобто

свідчення Бога про Самого Себе. Уфологія (назвемо прихильників НЛО цим терміном) також подають «об'явлення» свого «божества», і не в єдиному примірнику: кусочки злитків, обривки проводів і т. ін., виготовлені нібито на основі надвисоких технологій, поки що недоступних землянам. Один з героїв братів Стругацьких («Пікнік на узбіччі») з аналогічного приводу (щоправда, за інших обставин) висловлює припущення, що інопланетяни в якійсь «зоні», багатій на різні аномалії, зробили вимушену посадку, щоб усунути невелику поломку і летіти далі у своїх справах. Ну, зовсім як автомобіліст, який припаркується на узбіччі лісової дороги, відмонтує свій драндулет і поїде, а після себе залишить сміття — на подив мешканців лісу. Однак навіть у фантастичній повісті це сміття присутнє в кількості, достатній для того, щоб про нього говорили. Уфологіяни ж готові поклонитися єдиному десятисантиметровому дранту, що потрапив до них, тільки тому, що не знають, як цей дріт виготовлений і з якою метою. Їм цього досить, щоб оголосити предмет позаземним за походженням і демонструвати його як об'явлення інопланетян про самих себе.

Проте такий вид поклоніння давно вивчений на прикладі народів, що перебувають на первісному рівні розвитку. Для них «священою реліквією» буде навіть пляшка з-під пепсі-коли.

Однак тут криється внутрішнє протиріччя. Схоже, що між уфологіянами світу існує договір: вважати доведеним, що інопланетяни не бажать бути поміченими. Цим, мовляв, і пояснюється, чому їх не можуть засікти ні служби ППО, ні системи протиракетної оборони. Але якщо так, тоді цілком резонно порушити питання: а чому високоморальні інопланетяни на нашій планеті смітять своїм високотехнічним сміттям, яке зовсім не схоже на наші земні відходи, уламки і непотріб, і не бояться, що за цими «слідами» їх легко можна вирахувати? Не їх місцеперебування, а факт їх існування і відвідин нашої планети. Невже до гуманоїдів, що стоять за рівнем розвитку набагато вище за нас (ми ж до них полетіти не можемо!), не доходить, що своєю неохайністю вони видають себе? Не кажучи вже про те, що високорозвинуті істоти повинні знати: сміття після себе треба прибирати, щоб не завдати шкоди тій відсталій планеті, на яку вони зволіли прилетіти.

Уфологіяни піддаються гонінням «за віру» з боку інкогнито: представників науки, серйозної преси, а в особливо «важких» випадках — і з боку

людей в білих халатах. І «гоніння» лише зміцнили їх віру, що, між іншим, цілком природно. А ось невагомне прагнення вищезазначених сподвижників шукати обґрунтування своєї віри в Святому Писанні природним не назвеш. Уфологіяни не є християнами — ні по суті, ні по формі. Однак вони перегортають Біблію в надії відшукати те, чого в ній нема, але що їм кінце потрібне: підтвердження відвідування землі прибульцями з інших світів.

У Святому Писанні міститься чимало згадок про представників інших світів — ангелів і демонів. І хоч уфологіяни не цікавлять ні ті, ні інші, їх одержиму відданість вірі Біблія кваліфікує як одержимість демонами. Те, що в Книзі книг немає і не може бути свідчень про прибульців, уфологіяни не бентежить: вони їх там «знаходять»! І не де-небудь, а в книгах пророків! Пророк — авторитетний очевидець, а Біблія — авторитетний документ. Які достовірні свідчення вам ще потрібні?

Найбільше їм до вподоби Книга пророка Єзекиїля, в якій пророк описує своє видіння: «І сталося тридцятого року, четвертого місяця, п'ятого дня місяця, коли я був серед полонених над річкою Кевар, відкрилося небо, і побачив я Божі видіння. П'ятого дня місяця — це п'ятий рік полону царя Єгокіма — сталося Господнє слово до Єзекиїля...»

І побачив я, аж ось бурхливий вітер насував із півночі, велика хмара та палючий огонь; а навколо неї — саяво, а з середини його — ніби блискуча мідь, з-посеред огню. А з середини його — подоба чотирьох живих істот, а оце їхній вид: вони мали подобу людини. І кожна мала чотири обличчя, і кожна з них мала чотири крила. А їхня нога — нога проста, а стопа їхньої ноги — як стопа телячої ноги, і вони саяли, як ніби блискуча мідь. А під їхніми крилами були людські руки на чотирьох сторонах їхніх, і вони четверо мали свої обличчя та свої крила. Їхні крила прилягали одне до одного, не оберталися в ході своїй — кожне ходило просто наперед себе. А подоба їхнього обличчя — обличчя людини та обличчя лева мали вони четверо з правіці, а обличчя вола мали вони четверо з лівиці, і обличчя орла мали вони четверо. А їхні обличчя та їхні крила були розділені вгорі; у кожного двоє крил злучувалися одне з одним, і двоє закривали їхнє тіло. І кожна ходила просто перед себе. Туди, куди бажав дух ходити, вони йшли, не оберталися в ході своїй. А подоба тих істот була на вид вугілля з огню, вони палали на вигляд смолоскипів; той огонь проходжувався поміж істотами. І огонь мав саяво, і з огню виходила блискавка.

І придивився я до тих істот, аж ось по одному колесі на землі при тих живих істотах, при чотирьох їхніх обличчях. Вид тих колес та їхній виріб — як вигляд хризоліту, й одна подоба їм чотирьом, а їхній вид та їхній виріб — ніби колесо в колесі. Вони ходили в ході своїй на чотири боки, не оберталися в ході своїй. А їхні обіддя були високі та страшні; і їхнє обіддя довкола в чотирьох їх було повне очей. І коли ходили ті живі істоти, ходили й ті колеса при них: а коли ті істоти підіймалися з-над землі, підіймалися й ті колеса. Куди бажав дух ходити, ішли, куди мав той дух іти; і ті колеса підіймалися з ними, бо в колесах був дух істот. Коли ті ішли, ходили й вони; а коли ті стояли — стояли й вони; а коли ті підіймалися з-над землі, підіймалися з ними й ті колеса, бо був дух істот у тих колесах.

А на головах тих живих істот була подоба небозводу, ніби грізний кришталь, розтягнений над їхніми головами згори. А під цим небозводом були їхні прості крила, звернені одне до одного. У кожній було по двоє крил, що закривали їм їхні тіла. А коли вони йшли, чув я шум їхніх крил, як шум великої води, як голос Всемогутнього, звук гамору, як табору. А коли вони ставали, опадали їхні крила. І розлягався голос з-над небозводу, що над їхньою головою. І коли вони ставали, опадали їхні крила.

А згори небозводу, що над їхньою головою, була подоба трону, на вигляд каменя сапфіру; а на подобі трону була подоба на вигляд людини, на ньому згори. І бачив я ніби блискучу мідь, на вид огню в середині його навколо, від виду стегон його й вище, а від виду стегон його й до долуг бачив я ніби огонь та саяво навколо нього. Як вигляд веселки, що буває в хмарі в дощовий день, такий був вигляд саява навколо» (Єз. розділ 1).

«Пророки» від уфологіяництва, вітчизняні і закордонні, вважають, що Єзекиїль описав космічний корабель на ракетному двигуні. Правдоподібно? Але коли додати, що це видіння, і про це сказано в Біблії, Бог послав лише пророку Єзекиїлю (який тоді перебував «серед полонених над річкою Кевар») і що ніхто з полонених, окрім нього, цього явища на небі не спостерігав, то від космічного корабля з ракетним двигуном доведеться відмовитись. Пророк Єзекиїль бачив це не тілесними очима, а духовними. Для споглядання ж ракетного двигуна духовного бачення, як відомо, не треба, і так видно і чути — на багато верст навколо. Видіння Єзекиїля сповнене глибокого духовного змісту, але передано через знайомі і зрозумілі сучасникам пророка образи. Єзекиїль постійно вживав слова «ніби», даючи зрозуміти, що він подає опис методом порівняння невідомого з відомим. При чому тут НЛО і їх «сміття на узбіччі»?

Якщо глянути на епопею з літаючими об'єктами в історичному аспекті, то виявиться, що люди завжди щось бачили, чого бачити ніяк не могли, та й не повинні були. Їх «видіння» завжди були зумовлені станом розуміння, притаманним конкретній епосі. Так, в епоху науково-технічного прогресу почали бачити невідомі літаючі об'єкти і гуманоїдів, а років десь так 200-300 тому бачили в небі вітрильники, а на землі вступали в контакти з ельфами, гномами і зеленими чоловічками. І завжди знаходилися «очевидці», готові засвідчити під присягою істинність своїх свідчень. Так само, як та дама з «Великого прання», яка перед мільйонами телеглядачів цілком серйозно заявила, що одружена з інопланетянином.

Тож чи існують так звані неопізнані літаючі об'єкти? «Очевидці» твердять, що їх багато, причому найрізноманітніших. А ось космонавт Гречко дозволив собі з цим не погодитися і висловив вельми тверезе судження: «Навіщо мені мільйон невіданих об'єктів? Ви мені покажіть один — але опізнаний. Тоді й поговоримо».

Що дає людям їх сліпа віра в НЛО? Нічого. У будь-якому разі — нічого доброго. Вона не робить людину кращою, не вдосконалює її, не наділяє високими прагненнями і не спасає душу. Навпаки, вона одурманює і викривляє уявлення про світ, в якому людина живе.

Олександр АВРАМЕНКО.

Бог являє Себе людям по-різному. Одні бачать Творця «через споглядання Його творива», тобто через природу і красу навколишнього світу. Інші бачать Божу присутність через чудеса зцілення чи звільнення від шкідливих звичок. Треті поки що перебувають в пошуках істини, захоплюючись різними філософіями чи релігіями. Але сьогодні дуже мало людей, які можуть сказати, що вони ніколи не чули про Бога.

Добра Новина про спасіння через віру в Ісуса Христа досягла і нашої країни. Вона звучить з екранів телевізорів, у газетах і на радіо. Одні прислухаються до цього заклику, інші вперто відвертаються від Бога.

Бог кличе знову й знову. Але настане мить, коли Він перестане говорити, і вже не буде можливості повернутися до Нього і одержати духовне народження. Якщо людина чула Божий голос, але не зреагувала жодним чином на це, вона загине назавжди.

Хтось може заперечити, мовляв, у людини є шанс повернутися доти, поки вона живе. Фактично, людина може покаятися навіть на смертному ложі. Але ніхто не може передбачити, наскільки ясно вона буде мислити в останні миті життя і чи в змоззі буде вимовити молитву покаяння.

Біблійний цар Саул помер, відкинутий Богом через його постійний непослух. «І побачив Саул филистимський табір та й злякався, і сильно затремтіло йому серце. І питався Саул Господа, та не відповів йому Господь ані в снах, ані

Побачити Бога

урімом, ані пророками» (1 Сам. 28:5-6).

Милість Бога дається кожному, але той, хто постійно відкидає її, не зможе покаятися навіть перед смертю. Іншими словами: якщо невинуватий грішник постійно ігнорує чіткий заклик Божий до нього, то він не може надіятися на милість, навіть якщо цього захоче. Страшно, коли у свої передсмертні години люди раптом починають думати про те, що вони втратили щось дуже важливе в житті, але не можуть нічого змінити.

Відомо, що перед своєю смертю атеїст Давид Гуме вигукнув: «Я в вогні!». Смерть Вольтера, відомого сатирика, була настільки страшною, що його доглядка сказала: «Ні за які гроші я більше не хочу дивитися, як помирають невіруючі!». Томас Гоббес, англійський філософ, що протягом свого життя заперечував існування Бога, незадовго до своєї смерті сказав: «Мене чекає жасливий стрибок у темряву». Коли настав час прощатися із землею, Гете вигукнув: «Дайте світло!». На його надгробку написали: «Тут спочиває Йоганн Вольфганг Гете. У житті йому щастило, але щасливим він не був». І нарешті, політичний діяч Вінстон Черчилль, помираючи, відійшов у вічність зі словами на губах: «Яким же я був дурнем!».

Останні слова цієї вмираючої людини свідчать про раптове, але гріке прозріння! Чи був у них останній шанс для покаяння? Можливо. Але було надто пізно! Бог по-

переджував цих людей неодноразово за їхнього життя. Але, не прийнявши Його благодаті, вони втратили вічне життя і загинули.

Дорогий читачу! Чи ти навернувся до Ісуса Христа? Можливо, ти надієшся на те, що прийдеш до Бога в останню хвилину свого життя? А що, коли Бог буде мовчати, і ти не почуєш спасительного слова з небес?

Якщо ти ще чуєш поклик Божий, іди до Нього, покайся у своїх гріхах і перебувай з Ним завжди! Можливо, сьогодні для тебе це останній шанс.

Ти можеш помолитися так: «Отче Небесний! Ти створив мене для Себе. Без Тебе нема жодного смислу жити і нема самого життя. Як блудний син, я повертаюся до Тебе. Прости мені. Омий кров'ю Ісуса Христа всі мої гріхи, великі і малі. Я відкриваю серце для Тебе, для Святого Духа. Увійди в нього, зроби мене такою людиною, якою Ти хочеш мене бачити. Дай мені нове серце, яке бажало б чинити праведно. Прямо зараз я приймаю Тебе, Ісусе Христе, Сину Божий, як Спасителя і Господа у своє серце і своє життя. Я відрікаюся від диявола, від батька брехні, відрікаюся в ім'я Ісуса Христа. Отче Небесний, я вірю в Тебе, вірю, що Ти мені простиш, вірю, що Ти приймеш мене, як блудного сина. Дякую Тобі. Амінь».

ЗАПИТУЙТЕ — ВІДПОВІДАЄМО

«Хотіла би знати вашу думку про книги таких авторів, як С. М. Лазарев «Діагностика карми» і В. Мегре (книги про Анастасію). Марія».

Ці книги явно виходять за межі того, що Святе Письмо дозволяє робити християнам. Окрім загальної літератури, яка не має ніякого релігійного нахилу, а сюди належать всі професійні видання будь-якого спрямування, усі суспільні і політичні видання, різного роду пізнавальна і довідкова література, до всіх інших книг треба підходити досить вибірково. Усі інші — це художня, релігійна і окультизна література.

Згадані в запитанні книги належать саме до окультизної літератури. Вони проповідують чужі християнству ідеї, що прямо, ясно, чітко й однозначно суперечать біблійному вченню. Скажіть, навіщо християнам вдаватися в деталі діагностики карми, коли вони не визнають існування карми як такої.

Цілий ряд книг, написаних різного роду цілителями і про цілительів, на перший погляд, містять позитивну інформацію. Але все залежить від того, який принцип лежить в основі їх методики. Не завжди «народний» означає істинний, не завжди «натуральний» означає нешкідливий. І дуже часто просто неможливо відділити, скажімо, деякі методи тибетської медицини від релігійних обрядів буддизму, або ж методи Анастасії від язичницької релігії, в основі якої лежить поклоніння природі в особі кедр, дитини і т. д. і т. п.

Будь-яка екстрасенсорика і біоенергетика — це чистої води окультизм, хоч інколи навіть ті, хто цим займається, можуть не задумуватися над цим. Якщо нам, як християнам, відомо, що, скажімо, Лазарев використовує біоенергетику, а Анастасія сповідує язичництво, то цього достатньо, щоб оминати такого роду книги і навіть не брати їх до рук.

Зовсім не обов'язково розбиратися в тонкощах того чи іншого вчення, щоб зробити відповідні висновки. Така література приносить людині більше шкоди, ніж користі, тому що віддаляє людину від Бога, а отже, повертає її до сатани — третього не дано.

І насамкінець — кажуть, той-таки Лазарев усвідомив всю небезпеку свого зацікавлення окультизмом і відрікся від своєї книжки зокрема і від свого, так би мовити, фаху загалом. То чи треба ще щось пояснювати?

В. Ю.

Чи всі гріхи однакові

В Євангелії від Матвія 5:21-28 Ісус ототожнює перелюб із хтивістю в душі, а вбивство — з затаєною ненавистю. Однак це не означає, що ці гріхи ідентичні. Ісус хоче донести до фарисеїв думку, що гріхом є навіть помисли і наміри, які не до вподоби Богові. Релігійні лідери в часи Ісуса вчили людей, що вони можуть думати про що завгодно доти, поки не вчинять дій, щоб потакувати своїм бажанням. Ісус дав їм зрозуміти, що Господь осуджує людські думки так само, як і дії. Ісус стверджує, що наші дії є результатом того, що в нас у душі (Мт. 12:34).

Отже хоч Ісус сказав, що і хтивість, і перелюб гріховні, це не означає, що вони ідентичні. Набагато гірше вбити людину, ніж просто ненавидіти її, хоч і те й інше — грішне в Божих очах. Існує певна градація гріхів.

Деякі гріхи однозначно гірші за інші. У той же час, щодо наслідків і спасіння — усі гріхи однакові. Кожен гріх призводить до вічного осудження (Рим. 6:23). Усі гріхи, незважаючи на «величину», суперечать безмірному і вічному Богові, а отже — заслуговують на безмірну і вічну кару.

Але, наголосимо, немає такого великого гріха, якого Бог не зміг би нам простити. Ісус помер для того, щоб спокутувати наші покарання за гріхи (1 Ів. 2:2). Ісус помер за всі наші гріхи (1 Кор. 5:21).

Отже, чи всі гріхи однакові для Бога? І так, і ні. За важкістю — ні. За карою, як і за прощенням, — так.

8 лютого в Центрі підвищення кваліфікації держслужбовців в Івано-Франківську Івано-Франківська місія милосердя «Добрий самарянин» проводить зустріч з глядачами та учасниками телепрограм «ВІРУЮ», а також з усіма, хто слухає радіопрограму і читає газету під однойменними назвами — «ВІРУЮ».

ТЕМИ ЗУСТРІЧІ — проблеми земного буття; вихід з кризових ситуацій; вічне призначення людини тощо.

На ваші запитання відповідатимуть пастор-учитель **Анатолій Кліновський**, благовісник **Олександр Попчук**, пастор Дніпропетровської церкви «Перемога» **Сергій Вінковський**, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України **Михайло Паночко**.

Запитання можна подати телефоном **8-0342 50-10-19 в Івано-Франківську** або письмово за адресою: **місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002.**

Початок зустрічі о 17 год. Вхід вільний.

Чекаємо вас за адресою: вул. Незалежності, 46 в Івано-Франківську (навпроти кінотеатру «Космос»).

Щонеділі о 16:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірю» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

АНОНС

ВІРУЮ

№ 1 (120) січень 2009 р. Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

НАБОЛІЛЕ

Рік Корови?

Дивну картину спостерігаємо ми нині. Скрізь корови, бики та телята — у крамницях, у поштових відділеннях, кіосках, на рекламних щитах, по телевізору, в Інтернеті. Від них уже рябить в очах. Суцільні корівники та й годі! Тобто позаторік ми жили по-свинячому, цього року — по-щурячому, а з нового року по-телячому заживемо.

Так щороку у багатьох домівках з'являються то псарні, то курятники, що скла-

даються з м'яких іграшок, свічок у формі тваринок та з інших дрібничок. А тепер ось прийшла пора на корів'ячі господарства. Ці речі — немов язичницькі ідоли, яким по-

клоняються, яким лествять, намагаючись їх задобрити.

Дивовижно, наскільки легко люди вірять у залежність своєї долі від того, в рік якої тварини за східним календарем вони народилися. Зоологічний календар переважає на чаші терезів віру в те, що люди створені за образом Божим. І це в християнській країні. Соромно спостерігати, як наші депутати, ні сіло ні впало перейнявшись цим язичництвом, несуть до Верховної Ради то поросятко, то півника, то ще казна-що.

А коли ж, нарешті, настане рік Людей? Ну або хоча б рік Добродійності, рік Розуміння, рік Співчуття, Любові... Навчимося, врешті-решт, жити по-людськи!

19 січня

в Івано-Франківському обласному музично-драматичному театрі

пройдуть Різдвяні зустрічі

У програмі: хоровий спів, яскраві свідчення про навернення до Бога, християнські пісні, декламації, проповідь Божого Слова. ЗАПРОШУЄМО ВСІХ РАЗОМ З РОДИНАМИ ПРИЄМНО ПРОВЕСТИ ЧАС.

Початок о 17 годині.

Вхід вільний.

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірня, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 7.40 — «Віра. Надія. Любов»

о 12.40 — передача «Вірю»

християнської місії «Добрий самарянин»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

